

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Udoli_cerva.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Údolí červa

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ÚDOLÍ ČERVA
(The Valley of the Worm)

Vyslechněte si příběh o Njordovi a Nestvůře. Existuje mnoho verzí tohoto příběhu. Hrdina se v nich jmenuje Tyros, Perseus, Siegfried, Beowulf nebo svatý Jiří, ale ve skutečnosti to byl Njord, kdo se setkal s nestvůrou, plazící se z pekelných propastí. Díky tomuto setkání vznikla řada hrdinských legend, opakovaných tak dlouho, až se z nich vytratilo i poslední zrno pravdy, které zmizelo na smetišti zapomenutých pohádek. Vím, o čem mluvím, protože Njordem jsem byl právě já.

Ležím a čekám na smrt, která se ke mně plazí jako hlemýžď, ale mé sny jsou plné zářivých obrazů a nádherných scén. Nesním o obyčejném, nemoci zničeném životě Jamese Allisona, ale o zářivých hrdinech velikých představení, které se už odehrály a ještě se odehrají. Vidím totiž, i když jen nezřetelně, nejen stíny, táhnoucí se za mnou z minulosti, ale i ty, které teprve přijdou, stejně, jako pěšák v dlouhém průvodu vidí daleko před sebou řadu postav co jej předešly, jak mizí za odlehlým pohořím. Jsem jedním z nich a všemi najednou v této přehlídce masek, přestrojení a tvarů, které byly, jsou a budou viditelnými projevy marnivého, nehmotného ducha, jež ale přesto žije a nosí nyní dočasně, krátkodobě jméno Jamese Allisona.

Každý muž a každá žena na světě jsou částí i celkem podobné kavalkády bytostí a stínů, ale nemohou se na to pamatovat – jejich mysli nedokážou překročit úzké a strašlivé propasti temnot, jež

oddělují tyto krátkodobé tvary, jež putující duch, bytí nebo duše používá jako tělesnou schránku. Já si pamatuji. To, že to dokážu, je možná nejpodivnější ze všech příběhů. Když tady ale takto ležím a nade mnou se pomalu rozprostírají černá křídla smrti, odvíjejí se mi před očima obrazy minulých životů a vidím se v mnoha podobách a formách – hrdiny, hrdopýška, milence, hlupáka – v každé, jež kdykoli byli nebo budou.

Byl jsem v mnoha zemích a mnoha podmínkách vždy Člověkem. A přesto i to je zajímavé – má řada převtělení jde jednou přímou cestou. Nikdy jsme nebyl někým, kdo by nenáležel k té neklidné rase, zvané kdysi lidem z Nordheimu, pak Árijci, a která je dnes nazývána mnoha jmény a názvy. Jejich historie je mou historií – od prvního zakvílení mládeže holé bílé opice někde v arktických pustinách, až po smrtelný výkřik posledního zdegenerovaného potomka nejvyšší civilizace v nějaké vzdálené, neznámé budoucnosti.

Jmenoval jsem se Hialmar, Tyros, Bragi, Hora, Erik a John. S rukama zbrocenýma krví jsem kráčet po prázdných ulicích Říma za plavovlasým Brennem, s Alarikem a jeho Góty jsem procházel zničenými plantážemi a všude kolem bylo jasno jako ve dne, protože hořící statky osvětlovaly svět ve dnech, kdy Impérium naposledy vydechlo pod našimi meči. To já jsem se s mečem v ruce hnal zpěněným příbojem z Hengistovy lodi, abych položil základy Anglie. Když Leif Šťastný poprvé spatřil široké světlé pláže neznámého pobřeží, stál jsem vedle něj na přídi drakarů a vítr si pohrával s mým plavým vousem. Když Godfried de Bouillon vedl křížáky na hradby Jeruzaléma, byl jsem mezi nimi i já v ocelovém pancíři a přilbou na hlavě.

Já ale nechci mluvit o žádném z těchto příběhů. Zavedu vás do minulosti tak vzdálené, že doby Brennovy i Říma jsou vedle nich včerejškem. Nepovedu vás staletími a tisíciletími, ale celými epochami, skrytými eony let, o nichž nemají tušení dokonce ani ti nejšílenější z filozofů. Dál, dál a dál se musíme ponořit do temné minulosti, abychom se dostali až k počátkům mé rasy – rasy modrookých, plavovlasých tuláků, vrahů, milenců, nepřekonatelných lupičů a cestovatelů.

Poslyšte příběh o Njordovi, přemožiteli Nestvůry, o pravzoru celého cyklu hrdinských legend, jež ještě nedosáhl konce, o strašlivé osnově reality, ukryté v časech znetvořených mýtech o dracích, příšerách a nestvůrách.

Nebudu mluvit jen Njordovými ústy, jsem stejně tak Jamesem Allisonem, jako jsem byl Njordem. Když budu vyprávět, budu podávat některé jeho myšlenky, sny a činy ústy soudobého člověka, aby se pro vás jeho sága nestala nesmyslným blábolem. Jeho krev koluje ve vašich žilách, jelikož jste syny téže rasy, ale leží mezi vámi temné propasti času. Činy a touhy našeho hrdiny by se vám zdály tak cizí, jak se zdá džungle, obydlená lvy, cizí bílým stěnám městských domů.

Byl to podivný svět, v němž žil, miloval i bojoval Njord. Je tak vzdálený, že ani má paměť, uvyklá překračovat minulé doby, v něm nedokáže rozeznat charakteristické rysy. Ne jednou, ale mnohokrát se od těch dob změnila tvář země, objevovaly se a mizely celé světadíly, moře měnila podobu a řeky koryta, přišly a zmizely ledovce, hvězdy a souhvězdí na obloze mizely a měnily tvary.

Bylo to už tak dávno, že má rasa ještě žila v Nordheimu, ale historické pouti mého lidu už začínaly. Modrooké, světlavé kmeny se vydávaly na východ, jih i západ a staletí trvající cesty je vedly kolem světa. Zanechávali kosti a stopy v prapodivných zemích a v divokých pustinách. Také já jsem vyrostl a zmužněl za jedné takové pouti. Mé znalosti o vlasti, ležící někde na severu, byly utvořeny ze vzpomínek, nezřetelných jak sny, na oslnivě bílé pláně, na ledová pole, na veliké ohně, planoucí v kruhu kožených stanů, na světlé vlasy vlající ve vichřici, na slunce, zapadající za ponurou stěnu šarlatových mraků, rozpalující udusaný sníh, na němž v kalužích červenějších než plamen západu, ležely nehybné postavy.

Tato poslední vzpomínka je zřetelnější než ostatní. Týká se, jak jsem se dozvěděl za mnoho let, Jotunheimských plání, na nichž se odehrála ta strašná bitva – legendární bitva Esirů – že se o ní zpívaly písně ještě po mnoho staletí, a že ještě i dnes žije nezřetelná vzpomínka na ni v legendách o Ragnaroku a Goetterdaemmerungu. Díval jsem se na ni jako nemluvně u prsu, takže jsem musel žít asi... ne, neřeknu to, protože bych byl považován za bláznů a geologové i historici by se proti mně postavili, aby mně znemožnili.

Vzpomínky na Nordheim byly ale jen nezřetelné a zamlžené, překryté obrazy dlouhého putování, za něhož jsem prožil svůj život. I když jsme nemuseli udržovat stále stejný směr, směřovali jsme stále k jihu.

Nejednou jsme se zdržovali na nějakou dobu v žirných horských údolích nebo na řekami oplývajících pláních, vždy jsme se ale znovu vydávali na cestu. Nejen proto, že byl hlad nebo sucho. Často jsme odcházeli ze zemí bohatých zvěřinou a divoce rostoucím obilím, abychom se vydávali do pustin. Neznali jsme odpočinek, i když nás poháněly jen naše nepokojné touhy. A přesto to všechno bylo v souladu s kosmickými zákony, jejichž existence nám byla jasná asi tak, jak je jasná divokým husím za jejich letů kolem světa. A tak jsme nakonec dorazili do Země nestvůry.

Začnu příběh ve chvíli, kdy jsme se blížili k džunglemi porostlým horám, páchnoucím hnilobou a kypícím množícím se životem. Za horké, dusné noci bylo neustále slyšet rytmus divošských tam-tamů. Přišli za námi a pokoušeli se zpochybnit naše právo k průchodu – nevysocí, robustní, černovlasí, pomalovaní, krutí, ale bezpochyby bílí lidé. Už dávno jsme znali jejich rod. Byli to Piktové, nejbojovnější ze všech cizích ras. Už dříve jsme se setkávali s jejich kmeny v hustých lesích nebo u horských jezer, ale uplynulo již mnoho měsíců od posledního setkání s nimi.

Tento kmen byl, jak soudím, nejvýchodnější větví své rasy. Byl nejprimitivnější a nejdivočejší ze všech, se kterými jsme se dosud setkali. Byl už velice podoben černým divochům z džunglí, i když v tomto prostředí žil teprve několik generací. Tyhle lidi pohlcovala džungle, stírala jejich staré znaky a přizpůsobovala je svým strašným požadavkům. Přímo cestou směřovali k lovu lidských hlav, od kanibalismu je dělil jen krok, který, jak soudím, ještě než vyhnuli, stačili učinit. Tyto záležitosti jsou přímým důsledkem života v divočině. Piktové se neučili od černých lidí, jelikož v pohoří v těch dobách žádní černoši nežili. Později přišli z jihu a Piktové si je nejdříve zotročili, ale pak jimi byli pohlceni. Moje sága o Njordovi se ale tohoto příběhu netýká.

Vkročili jsme na toto strašné kopcovité území, volající propastmi barbarství a primitivity. Náš národ šel pěšky – starci s vyhublými končetinami, podobní vlkům s dlouhými vousy, silní bojovníci v nejlepších letech, nahé děti, běžající kolem průvodu, plavovlasé, rozčuchané ženy s nemluvnaty v náručí, nemluvnata, která nikdy neplakala – snad jen ze vzteku. Nevzpomínám si, kolik nás bylo. Pouze to si pamatuji, že nás bylo asi pět set bojovníků. Bojovníci byli všichni muži, od dětí, které byly schopné unést luk, až po nejstarší ze starců. V těch strašných, krutých dobách byl bojovníkem každý. Byly-li jimi naše ženy přitlačeny ke zdi, bojovaly jako tygřice. Viděl jsem také dítě, které otočilo hlavu a zakouslo se do nohy, která jej ušlapávala k smrti.

Ano, byli jsme bojovníky! Dovolte mi, abych vám vyprávěl o Njordovi. Jsem na něj hrdý, zvláště když vidím ubohé, ztuhlé tělo Jamese Allisona, jež je nyní mou dočasnou schránkou. Njord byl vysoký, širokoplecí, měl silné ruce a nohy. Dlouhé a mohutné svalstvo neznamenal jen sílu, ale také rychlost a vytrvalost. Dokázal bez únavy běžet třeba celý den. Ohromující rychlost pohybů jej měnila v rozmazanou skvrnu. Kdybych vám začal vyprávět o jeho síle, nazvali byste mě lhářem. Na světě dnes nežije člověk, který by byl schopen napnout luk, který Njord běžně používal. Rekord ve střelbě z luku drží jistý turecký lukostřelec, který vyslal šíp do vzdálenosti 482 yardů. V mém kmeni nebylo mladíka, který by nedokázal zlepšit tento výsledek.

Když jsme vkročili do džungle, uslyšeli jsme tam-tamy, které se ozývaly z tajuplných údolí, dřímajících mezi horami. Na široké otevřené pláni jsme se setkali s nepřáteli. Nebylo možné, aby nás ti Piktové znali alespoň z pověstí, protože by se tak nebojácně nevrhli do útoku, i když byli početnější než my. Nepokoušeli se o žádnou lest. Seskakovali ze stromů, tančili, zpívali válečné písně, vykřikovali barbarské hrozby. Naše hlavy budou viset u nohou jejich bůžka, naše plavovlasé ženy budou rodit jejich syny. Ho! Ho! Ho! Při Ymirovi! To se rozesmál Njord a ne James Allison. Právě tak jsme se smáli my, Esirové, když jsme slyšeli ty výhrůžky, hlubokým smíchem, burácejícím z širokých, mohutných hrudí. Naši cestu poznamenával oheň a krev, byli jsme zabijáci, lupiči, kteří kráčeli s mečem v ruce celým světem. Hrozby tohoto kmene probudily náš smysl pro černý humor.

Vydali jsme se k nim, byli jsme pod vlčími kůžemi nazí, mávali jsme bronzovými meči. Náš zpěv zněl nad planinou jako hřmění. Piktové vystřelili z luků a my jim odpovídali stejně. Ve střelbě se nám nemohli rovnat. Mraky našich šípů na ně padaly se svištěním a oni padali jako listí na podzim. Konečně se s vytím a pěnou u rtů jako divocí psi vrhli proti nám do boje muž proti muži. Také my, zachvácení bojovnou horečkou, jsme odhodili luku a vrhli se na ně, jako milenci běžící za svou láskou.

Při Ymirovi! Ta bitva byla k zešílení, dokázala vás opojit zuřivostí a krveprolitím. Piktové byli stejně

bojovní jako my, ale my jsme je převyšovali mohutností těla, ostřejšími smysly, většími taktickými schopnostmi. Vítězili jsme, protože jsme byli vyspělejší rasou, ale nebylo to snadné vítězství. Těla padlých pokryla krví nasáklou zem, než konečně zakolísali a my je zabíjeli, když prchali k okraji lesa.

Popsal jsem tu bitvu několika suchými slovy. Nejsem schopen vylicít to šílenství, zápach krve a potu, těžké vzdechy, napjaté svalstvo, třesk kostí praskajících pod těžkými ranami, trhání a sekání těl a především nelitostnou, bezmeznou krutost celého toho výjevu, v němž neplatila žádná pravidla a každý bojoval jak chtěl a uměl. Kdybych to dokázal všechno popsat, zachvěli by jste se hrůzou. Dokonce i já ve své současné podobě, i když si uvědomuji to, že jsem součástí té doby, trnu hrůzou při vzpomínce na ta jatka. Milosrdenství se tehdy ještě nezrodilo, snad jen ve formě individuálních činů. O pravidlech boje se nikomu ani nesnilo. V těch dobách člověk bojoval již od narození zuby nehty a neprojevoval ani nečekal milost.

Takže jsme vyvražďovali prchající Pikty a naše ženy vešly na bitevní pole, aby kameny dobíjely raněné nepřátele, anebo aby jim měděnými noži podřezávaly hrdla. Nikoho jsme nemučili. Nebyli jsme krutější než bylo třeba. Životní zákony byly nelitostné, ale dnes je více nesmyslné krutosti, než jsme si tehdy vůbec dokázali představit. Nevraždili jsme raněné zajatce z nějaké neospravedlnitelné touhy po krvi. Prostě jsme věděli, že naše šance na přežití roste s každým zabitým nepřítelem.

Přesto ale došlo k několika činům milosrdenství. Tak tomu bylo i v této bitvě. Byl jsem zaměstnán bojem se zvláště mužným nepřítelem. Neuspořádané černé vlasy toho muže dosahovaly sotva k mé bradě, přesto byl sestaven z ocelových svalů a i blesk by byl zřejmě jen o málo rychlejší než on. Měl železný meč a kožený štít. Já bojoval palcátem. Tento boj nasýtil i mou po boji toužící duši. Krvácel jsem z několika ran, než konečně jeden ze strašných úderů rozbil jeho štít jako kousek hadru a chvíli nato se můj palcát setkal s nechráněnou hlavou. Ó, Ymire! I teď mi mrzne úsměv na rtech a zůstávám udiven tvrdostí lebky tohoto Pikta. Po takovém úderu se mozek musel rozstříknout jako voda. Na Piktově hlavě se otevřela strašná rána a on sám padl omráčen na zem. Nechal jsem ho v přesvědčení, že je mrtev a přidal jsem se k vraždění prchajících bojovníků.

Když jsem se páchnoucí potem a krví vrátil na bojiště, v rukou palcát, ušpiněný mozky a škraloupky krve, uviděl jsem, že můj nepřítel ožil a nahá rozčuchaná dívka se připravuje zabít jej kamenem, který sotva unesla. Chvilkový rozmar mě přiměl, abych ránu zadržel. Boj mi způsobil radost a obdivoval jsem tvrdost nepřítelovy lebky.

Tábor jsme postavili opodál. Na veliké hranici jsme spálili těla našich padlých a oloupená těla nepřátel byla svržena z planiny do údolí jako hostina pro hyeny, šakaly a supy, kteří se tam již shromažďovali. Tu noc jsme postavili bdělé hlídky, ale nikdo na nás nezaútočil. Daleko v džunglích jsme ale viděli rudé záblesky ohňů, a když se vítr otočil, uslyšeli jsme dunění tam-tamů a d'ábelské výkřiky a řev – snad pláč za mrtvými, snad prostě výkřiky vzteku.

Ani v dalších dnech na nás nezaútočili. Ošetřili jsme zranění našeho zajatce a rychle jsme se naučili jeho primitivní řeči. Tak moc se lišila od naší, že si nedokážu představit, že by oba jazyky mohly pocházet ze stejného základu.

Jmenoval se Grom a byl, jak se chlubil, velkým lovcem a bojovníkem. Ochotně s námi mluvil a nezlobil se. Široce se usmíval, přičemž ukazoval tesákům podobné zuby. Drobné oči se leskly zpod nečesané černé hřívy, padající na nízké čelo. Jeho obratné klouby byly jako opičí.

Velice jej zajímali jeho přemožitelé, i když nedokázal pochopit, proč byl ušetřen. Až do konce toto tajemství nerozluštil. Piktové se řídili zákony boje o život ještě bezohledněji než my, Esirové. Byli praktičtější, což bylo důsledkem usedlého způsobu života. Nikdy se nepouštěli tak daleko a tak bezcílně jak my. A přesto jsme byli ve všech směrech vyšší rasou.

Pod dojmem naší inteligence a válečných schopností nám Grom navrhl, že se vrátí do hor a v našem jménu uzavře mír se svým lidem. Bylo to pro nás bezvýznamné, ale dovolili jsme mu odejít. O otrokářství neměl nikdo ještě ani tušení.

Tak se tedy Grom vrátil a my na něj zapomněli. Jen za lovů jsem byl opatrnější. Myslel jsem si, že někde leží a čeká, aby mi poslal šíp do zad. Až jednoho dne jsme uslyšeli dunění tam-tamů a na okraji džungle se objevil Grom s tváří roztaženou gorilím úsměvem. S ním přišli i pomalovaní, oblečení do kůží a ozdobení ptačími péry náčelníci klanů. Naše bojovnost je vylekala a ještě větším dojmem zapůsobilo to,

že jsme ušetřili Groma. Necháпали milosrdenství – podle jejich názoru jsme si je cenili příliš málo na to, abychom se namáhali zabít někoho, kdo byl v naší moci.

A tak jsme uzavřeli mír. Bylo hodně kraválu, přísah, mnoho podivných zaklínání a rituálů. My jsme přísahali jen při Ymirovi a nikdo z Esirů takovou přísahu nikdy neporušil. Oni se zaklínali živly, svým bůžkem, sedícím v chýši, v níž hořel věčný oheň a zcvrklá stařena mu vyhrávala celou noc na koženém bubnu a také ještě jinou bytostí, příliš strašnou, aby ji nazvali jménem.

Pak jsme usedli do kruhu kolem ohniště, ohryzávali jsme maso z kostí a pili ohnivý nápoj z divoce rostoucího obilí. Udivuje mě, že se ta hostina nezměnila v masakr, protože tento nápoj měl tu ďábelskou moc, že jsme měli pocit, jako by se našimi mozky provrtávali červi. Ale z pitky nevzniklo nic strašného a my od těch dob žili s našimi barbarskými sousedy v míru. Naučili nás mnoha věcem a přejali od nás ještě daleko víc. Ukázali nám ale, jak se vyrábí a opracovává železo, protože to uměli, jelikož v jejich horách se nenacházela měď. Ale rychle jsme je předstihli i v tomto umění.

Klidně jsme chodili do jejich vesnic – skládaly se z několika hliněných chýší na svazích kolem stítů, ve stínu obrovských stromů. My jsme Piktům také dovolovali navštěvovat naše tábory – řídké řady kožených stanů na planině, kde se odehrála bitva. Naši mládenci si nevšíмали jejich podsaditých dívek s očima jako uhliky, a naše štíhlé dívky s plavými vlasy také nepřitahovali barbaři s chlupatými hrudníky. Dlouholeté spolužití by určitě odstranilo vzájemnou nechuť a obě rasy by se nakonec smísily v jeden lid. Než k tomu ale došlo, Esirové odešli a zmizeli v tajemných mlhách jihu. Před tím exodem jsme ale ještě prožili hrůzu ze setkání s Nestvůrou.

Často jsem chodil na lov s Gromem, který mě doprovázel neobydlenými, spícími údolními i nahoru, do strmých hor, kde dosud nestanula lidská noha. Byla tam ale kotlina; daleko, uprostřed celého toho bludiště na jihozápadě, do níž nechtěl za žádnou cenu vkročit. Na jejím dně bylo vidět zbytky rozbitých sloupů, pozůstatků dávno zapomenuté civilizace. Grom mi je ukázal ze strží, které ležely na obvodu tohoto tajemného místa. Nechtěl ale do kotliny sejít a odrazoval mě od této výpravy. Báł se otevřeně mluvit o nebezpečí, číhající v kotlině, které muselo být hroznější než tygr, nebo dokonce mohutní sloni, jejichž zkázonosná stáda občas přicházela z jihu.

Ze všech zvířat na světě se Piktové báli, jak mi to hrdelním jazykem vysvětlil Grom, pouze Sathy, velkého plaza, a vyhybali se místům, kde bydlel. Ale existovalo ještě něco, čeho se také báli a to něco mělo jakousi souvislost s Údolím popraskaných balvanů, jak zvali místo, kde ležely rozbité sloupy. Bylo tomu už dávno, co jejich předkové teprve dorazili do tohoto kraje a kdy se odvážili vejít do tohoto údolí a celý jejich klan zahynul okamžitě hrozným, nikdy neobjasněným způsobem. Alespoň Grom mi to nedokázal vysvětlit. Hrůza přišla odněkud ze země a nebylo dobré o tom mluvit. Věřili totiž, že to lze přivolat tím, že se o tom bude mluvit – ať již to bylo cokoli.

Grom byl ale ochoten lovit se mnou kdekoli jinde. Byl to největší z Piktských lovců a prožili jsme spolu mnoho nebezpečných dobrodružství. Když jsem železným mečem, který jsem si sám vykoval, zabil nejstrašnější ze všech bestií – starého šavlozubého tygra, který sice více než cokoli jiného připomínal tygra, ale ve skutečnosti měl stavbu těla spíše jako medvěd i když s nepochybně kočičí hlavou. Měl mohutné tlapy a nízké, podsadité tělo. Zmizel ze zemského povrchu, protože byl příliš strašlivou šelmou i na tyto temné doby. Síla svalů a krutost vzrůstala, ale mozek se zmenšoval, až nakonec šavlozubec ztratil pud sebezáchovy. Zničila jej příroda, dbající o zachování rovnováhy. Kdyby totiž byla jeho síla spojená s inteligencí, zničil by všechny ostatní formy života. Byl to výsledek evoluce – šíleného vývoje, zaměřeného na zuby a drápy, na ničení a zabíjení.

Zabil jsem šavlozubce v boji, který si sám o sobě zaslouží píseň. Ležel jsem pak po dlouhé měsíce se strašnými ranami, nad nimiž kroutili hlavami i nejtvrďší bojovníci. Piktové tvrdili, že se dosud nikomu nepodařilo zabít tuto bestii bez pomoci. A přesto jsem se, ke všeobecnému údivu, uzdravil.

V době, kdy jsem ležel u bran do království smrti, došlo k rozkolu v našem kmeni. Takové mírové rozkoly se stávaly velice často a ve značné míře přispívaly k tomu, aby se plavovlasé kmeny rozšířily po celém světě. Čtyřicet pět mladých mužů si vybralo družky a odešli, aby si založili vlastní klan. Nedošlo k žádné revoltě. Tento národní zvyk přinesl plody v pozdějších dobách, kdy se kmeny pocházející z téhož základu setkávaly po staletích odloučení a s živelnou radostí si podřezávaly hrdla. Arijské a praárijské národy měly vždycky tendenci k tomu, aby se rozdělovaly, klany se oddělovaly od hlavního kmene a

drobily se.

Ti mladí lidé, které vedl můj druh ve zbrani Bragi, si vzali dívky a vydali se k jihozápadu, kde si za sídlo vybrali Údolí popraskaných balvanů. Piktové je varovali, připomínali jim strašlivý osud, který tam na ně čeká, ale Esirové se jenom smáli. Vlastní strašáky jsme ponechali na ledových pustinách smutného, dalekého severu, strašidla jiných národů na nás nedělala žádný dojem.

Jen co jsem byl opět při síle, připjal jsem si meč a vydal se planinou navštívit Bragiho klan. Grom mě nedoprovázel. Už několik dnů se v ležení Esirů neobjevil. Presto jsem ale našel cestu. Dobře jsem si to místo, z něhož jsem se díval na jezero v horním konci údolí a na hustý les na jeho dolním konci, pamatoval. Ohraničovaly je strmé strže, ostré svahy je oddělovaly z obou stran od okolí. U níže ležícího, severozápadního vchodu do údolí bylo místo hustě poseté zničenými sloupy. Některé z nich se tyčily vysoko nad stromy, jiné se rozpadly a vytvořily hranice mechem porostlého kamení. Jaká rasa je vybudovala, nevěděl nikdo. Vylekaný Grom se ale přesto zmínil o vlasatém, opici podobném stvoření, tančícím za měsíčního světla při hudbě píšťalek, vzbuzující šilenství a strach.

Sešel jsem z planiny, na níž jsme rozbili tábor, sešel jsem ze svahu dolů. Prošel jsem mělkou, plně zarostlou roklinkou a vkročil do hor. Půl dne normální chůze mne dělilo od hřebene, za nímž ležela dolina se sloupy. Po celou cestu jsem nenarazil ani na stopu lidské existence – sídla Piktů ležela daleko odtud, na východě. Vystoupil jsem na hřeben a podíval se do spícího údolí, na klidné modré jezero, tiché svahy a na rozbité sloupy, tyčící se mezi stromy. Neviděl jsem žádný kouř, i když jsem jej očekával. Zato jsem uviděl supy, pomalu kroužící nad skupinkou stanů, stojících u jezera.

Pomalů, opatrně jsem se vydal dolů a pak ke ztichlému táboru. Tady jsem se zastavil, protože mě zachvátila hrůza. Viděl jsem smrt v nejrůznějších podobách, mnohokrát jsem před ní prchal a mnohokrát jsem se sám zúčastnil jatek, při nichž tekla krev jako voda a na zemi zůstávaly hromady mrtvol. Tady jsem se ale setkal se zkázou, jejíž rozměry mé vyděsily a omámily. Z Bragiho klanu nezůstal naživu nikdo. Ani jedno tělo nebylo celé. Některé stany ještě stály, jiné vrazila do země obrovská váha. Přemýšlel jsem i o tom, zda se tábořem nepřehnal stádo splašených slonů. Ale takovou zkázu by nedokázali způsobit žádní sloni. Tábor připomínal jatka, posetá kusy lidských těl – ruce, hlavy, nohy, vnitřnosti... Kolem ležely zbraně, z nichž některé byly pokryty zelenkavým slizem, podobným tomu, který vytéká z rozšlápnuté housenky.

Nikdo z lidí by nedokázal takovou příšernost. Pohlédl jsem na jezero. Přemýšlel jsem nad tím, zda právě z jeho vod, jejichž modř ukazovala na to, že je nesmírně hluboké, nevylezla nějaká bezejmenná, krvežíznivá nestvůra. A pak jsem uviděl stopu, kterou tu vrah zanechal. Byla to brázda, jakou by dokázala vyryt snad jen nějaká obrovská dešťovka; brázda široká několik yardů, stáčející se k dolní části údolí. Uvnitř brázdy byla tráva slisována a malé stromky polámané a vtačené do země, vše pokryto zeleným slizem.

Když jsem uchopil meč a se zuřivostí v duši se vydal podél brázdy, uslyšel jsem volání. Ohlédl jsem se a spatřil podsaditou postavu, sestupující do údolí. Byl to Grom, Pikt. Když si uvědomím odvahu, kterou potřeboval k přemožení všech instinktů, které mu naočkovaly tradiční znalosti a vlastní zkušenosti, začínám oceňovat jeho hluboké přátelství.

Přidřepł si na břeh jezera s kopím v ruce, vystrašeně si prohlížel spící zarostlé svahy údolí a vyprávěl mi o hrůze, jež za měsíčního svitu napadla Bragiho klan. Předtím mi ale vyprávěl to, co se dozvěděl od starců svého lidu. Dávno, dávno tomu přišli Piktové po dlouhé cestě ze severovýchodu a dorazili k těmto horám, porostlým džunglí. Byli unaveni. Krajina slibovala hojnost zvěřiny i plodin, poblíž nebyla ani žádná nepřátelská plemena. Zastavili se tedy zde a postavili si tu chýše.

Část z nich, celý klan početného kmene, si za sídlo vybrala Údolí popraskaných balvanů. Objevíli sloupy a za nimi ukrytou svatyni mezi stromy. Ve svatyni nebyla kaple ani oltář, jen černá chodba nebo studně, mizející v hloubi země. Nebyly tam žádné schody, jež by mohly být vytesány a užívány člověkem.

Postavili si v tom údolí vesnici. V noci, při měsíci, na ně zaútočila hrůza, která po sobě zanechala jen rozbité stěny chýší a slizem pokryté zbytky těl.

V těch dobách se Piktové nebáli ničeho. Shromáždili se bojovníci ostatních klanů, zpívali válečné písně, tančili válečné tance. Šli po široké stopě slizu a krve, až dorazili k díře ve svatyni. Vykřikovali hrozby a házeli dolů kameny. Nikdo ale neslyšel, že by dopadly na dno. Pak uslyšeli vysoké tóny hudby.

Z díry vyskočila hnusná, člověku podobná bytost, která tančila za doprovodu píšťalky, kterou držela v nestvůrných dlaních. Bojovní Piktové se při pohledu na tuto bytost velice podivili. Hned za ní se z podzemní chodby vynořila ohromná bílá masa, slizká příšera, kterou střely prorážely, ale nedokázaly zastavit, do níž se zasekávaly meče, které ji nedokázaly zabít. Slizká nestvůra se vrhla na bojovníky. Rozdrtila je na rudou kaši, roztrhala na kousky tak, jak chobotnice trhá malé rybičky, vysála z nich krev a požírala je, i když se ještě bránili a křičeli. Ti, kterým se podařilo přežít se dali na útěk a nestvůra je pronásledovala až k samému okraji údolí, z něj ale nedokázala obrovské tělo vytáhnout.

Nikdy víc se už neodvážili vejít do tohoto tichého údolí. Mrtví ale přicházeli jako sny k šamanům a starcům a sdělovali jim neobyčejná, strašná tajemství. Vyprávěli o prastaré rase napůl lidských bytostí, která kdysi žila v těchto místech a která k tajemným, nikdy nevyjasněným cílům vztyčila ty sloupy. Bílá příšera ze studně byla božstvem těch bytostí, božstvem, povoláním z pekel pomocí lidem neznámých kouzel. Chlupatá bytost byla pomocníkem, stvořeným proto, aby božstvu sloužil. Byl to beztvářý, prvotní duch, povoláný z hlubin a oblečený do těla, jež je organické, ale přesto mimo lidské chápání. Prastará, napůl lidská rasa již dávno zmizela v pekle, odkud vyšla za temného úsvitu světa, ale její zvířecí božstvo a jeho nelidský otrok stále ještě žili. Oba dva, byli ale vytvořeni z organické hmoty, takže je bylo možno poranit, ale lidé neznali zbraň, která by byla dost mocná na to, aby je zabila.

Bragi a jeho klan dokázali v údolí přežít dlouhé týdny, než ta hrůza přišla. Teprve včerejší noci byl Grom, který lovil v okolí, což byl důkaz jeho odvahy, vystrašen vysokými tóny d'ábelské melodie. O něco později uslyšel šílenou vřavu lidských hlasů. Padl tvář k zemi a ležel, kryjíc si hlavu v trsu trávy. Nedokázal se pohnout, ani potom, kdy utichl křik vystřídáný hnusným mlaskáním a zvuky strašlivé hostiny. Za úsvitu se se strachem vydal ke strži a podíval se do údolí. Pohled na pohromu, přestože se díval zdaleka, jej dohnal k panickému útěku. Pak si uvědomil, že musí varovat náš národ. Cestou do tábora na planině mě spatřil, jak scházím do údolí.

Toto mi vyprávěl Grom a já, bradu opřenou o dlaň, se pohroužil do smutných myšlenek. Současný jazyk nedokáže vyjádřit ty kmenové svazky, které v těch dobách hrály důležitou roli v životě každého muže a ženy. Ve světě, v němž se ze všech stran vztahovaly drápy a hrozily zuby, kde se všechny ruce, kromě těch, které patřily členům kmene, zvedaly proti jednotlivci, v tom světě byl pocit sounáležitosti něčím silnějším, něčím víc než jen prázdným slovem, jímž se stal dnes. Byla to stejná část člověka, jako jeho srdce nebo pravá ruka. Tak to muselo být. Jen tak, sloučeno do nedělitelných skupin, mohlo lidstvo přežít v příšerných podmínkách pradávného světa. A tak tedy žal, který jsem cítil po Bragiho smrti, žal po hbitých mladých mužích a rozesmátých, bílých dívkách mizel v moři smutku a vzteku, jehož intenzita a hloubka měla určitě kosmické rozměry. Seděl jsem zamračený a vedle mne dřepící Grom se díval střídavě na mě a na hrůzné údolí, kde se jako rozbité zuby kvákajících čarodějnic z moře listů tyčily proklaté sloupy.

Já, Njord, jsem nepatřil mezi ty, kteří příliš namáhají mozek. Žil jsem ve světě, kde rozhodovala fyzická síla; za mne mysleli starci kmene. Patřil jsem ale k rase, jejímž osudem nebyla jen fyzická, ale i duševní dominance. Prostě jsem nebyl jen svalnatým zvířetem. Seděl jsem tedy a nejprve nezřetelně a pak již naprosto zřetelně se mi v hlavě zrodil plán, který vyvolal můj krátký a krutý smích.

Vstal jsem a požádal Groma o pomoc. Na břehu jezera jsme navršili velikou hromadu suchého dřeva, polámaných stanových tyčí a kopí. Posbírali jsme ponuré pozůstatky a všechno, co zbylo z Bragiho klanu jsme položili na hranici. Pak jsem vykřesal oheň.

Tmavý, hustý dým se zvedl k obloze a já se obrátil ke Gromovi a navrhl mu, aby mne doprovodil do džungle tam, kde se skrývala ta hrozba, pokrytá šupinami – Satha, velký plaz. Pikt se na mne udiveně podíval. Ani největší z piktských lovců se nikdy nesnažil najít velikého plazu. Moje vůle byla ale jako vítr, který jej strhl s sebou. Vydali jsme se na cestu. Opustili jsme údolí jeho výše ležícím východem, překročili okraj, vyšplhali po svahu a ponořili se do jižních houštin, kde žili pouze nebezpeční obyvatelé džungle. Museli jsme se dostat daleko, než jsme dorazili k dolnímu okraji údolí. Země byla temná a vlhká pod liánami, visícími ze stromů, byla pokryta houbovitým porostem, z kterého pod našima nohama tryskaly pramínky vody a lepkavé tekutiny. Byla to, jak tvrdil Grom, země, kterou navštěvoval Satha, veliký plaz. Poslechněte si, jak Satha vypadal. Nic takového již na zemi není a ani nebylo po nesčíslné věky. Stejně jako draví dinosauři nebo šavlozubec byl příliš strašný, než aby přežil – zbytek po časech,

kdy život i jeho formy byly daleko surovější a hroznější. V mých dobách už nežilo mnoho představitelů jeho druhu i když snad ještě dokázaly přežít dál na jihu, v páchnoucích močálech v džunglích. Byl větší než kterýkoli z pythonů, které můžeme vidět dnes. Ze zubů mu vytékal jed tisíckrát smrtelnější, než jed kobry královské.

Čistokrevní Piktové jej nikdy neuctívali. Dělali to ale černoši, kteří přišli později. Toto uctívání přežilo i ve smíšené rase, která vznikla zkřížením černochoů s bílými vítězi. Pro všechny ostatní byl Satha ztělesněním zla a strachu. Pověsti o něm se dostali do oblasti démonologie a v pozdějších dobách se stal d'áblem bílých ras. Strygijci jej nejdříve uctívali, ale pak, když se z nich stali Egypt'ané, jej nenáviděli jako Seta, Prvotního hada. Pro Semity byl Leviathanem a Satanem. Byl plíživou smrtí, dostatečně strašnou, aby se stala bohem. Podařilo se mi vidět slona, který padl, po tom co jej Satha kousl, na místě. Viděl jsem jej, viděl jsem jak se plíží po stezce džunglí, viděl jsem, jak útočí na oběti, ale nikdy jsem jej nelovil. Byl příliš nebezpečný i pro toho, kdo zabil starého šavlozubce.

Ted' jsem jej ale stopoval, stále více se noříc do páchnoucí džungle. Dokonce ani přátelství nedokázalo přimět Groma k tomu, aby mě doprovázel. Radil mi, abych si pomaloval tělo a zazpíval píseň smrti, ale já jsem šel kupředu a nebral ohled na jeho slova.

Na stezce, točící se mezi vysokými stromy, jsem nastražil past. Našel jsem veliký strom, měkký, s pórovitými vlákny, ale se silným a těžkým kmenem. Nasekl jsem ho u země tak, aby padl do větvi na druhé straně rostoucího menšího stromu. Pak jsem osekal spodní větev a našel tenký, tvrdý kmínek, který jsem osekal do špice a vrazil kolmo pod ležící velký kmen. Když jsem s'al stromek, který jej podpíral, opřel se těžký kmen o tenký kmínek, k němuž jsem přivázal liánu silnou jako zápěstí.

Pak jsem se vydal na cestu prastarým šerem džungle. Ochromující, ohavný smrad mě udeřil do nozder a mezi bujnými rostlinami se vynořila Sathova odporná hlava, která se hrozivě kolébala sem a tam. Rozeklaný jazyk kmítal a obří, strašné, žluté oči se na mne chladně dívaly. Plála v nich zlověstná moudrost temného pradávného světa, jež nebyl světem lidí. Ustoupil jsem. Necítil jsem strach, jen podivný chlad kolem páteře. Satha se vydal za mnou. V hypnotizujícím tichu se jeho osmdesátistopové tělo zavlnilo nad hnijícími zbytky rostlin. Klínovitá hlava byla větší než hlava nejmohutnějšího koně, tělo silnější než lidský trup, šupiny se leskly tisíci proměnlivými barvami. Byl jsem pro něj jako myš pro kobru královskou, ale měl jsem zuby, jaké žádná myš nikdy neměla.

Byl jsem rychlý, ale věděl jsem, že nedokážu uhnout před bleskovým úderem trojúhelníkovité hlavy. Nemohl jsem si jej pustit příliš blízko k tělu. Prchal jsem stezkou a slyšel za sebou zvuky plazícího se hbitého těla, které se podobaly šelestu větru v trávě.

Byl už blízko, když jsem proběhl pastí. A když se pod stromem ocitlo dlouhé lesklé tělo, uchopil jsem oběma rukama liánu a prudce trhl. Obří kmen s rachotem padl na šupinatý Sathův hřbet, asi šest stop za hlavou.

Doufal jsem, že mu ten úder zláme vaz, ale nemyslím si, že se tak stalo. Obrovské tělo se svinulo a zkroutilo, mohutný ocas bil kolem sebe a srážel křoviny jako cep. Když kmen spadl, veliká hlava se otočila a se strašlivou zuřivostí zaútočila na strom. Mohutné zuby rozdrásaly kůru a dřevo jako ostří dýky. Po chvíli Satha jakoby pochopil, že bojuje s neživým nepřítelem a otočil se ke mně. Stál jsem mimo jeho dosah. Zvedl šiji porostlou šupinami, rozevřel čelisti a ukázal stopu dlouhé zuby. Jed, který z nich tekl, by dokázal propálit i skálu.

Myslím si, že kdyby nebylo zlomené větve, která se vnořila hluboko do jeho boku a držela jej jako harpuna, dokázal by se díky obrovské síle dostat zpod kmene. Jeho sykot přehlušoval hlasy džungle, oči se do mne vpalovaly s výrazem tak koncentrované nenávisti, že jsem se otrásl. Ó ano, věděl, že jsem to já, kdo jej chytil. Přiblížil jsem se tak blízko, nakolik mi dovolila odvaha a rychlým, silným hodem jsem probil jeho krk kopím hned za otevřenou hlavou. Kopí jej přibilo ke kmeni. Dost jsem riskoval. Byl daleko od smrti a věděl jsem, že stačí chvilka, aby se vyrval z pasti a získal svobodu pohybů, důležitou k tomu, aby mě udeřil. Ale právě během té chvíle jsem přiběhl, vložil do úderu mečem veškerou sílu a usekl odpornou hlavu.

Svíjení uvězněného Sathy nebylo ničím proti křečovitým pohybům bezhlavého těla po smrti. Ustoupil jsem a odtáhl sebou velikou hlavu. V bezpečné vzdálenosti od svíjejícího se těla jsem se pustil do práce. Obcoval jsem s čistou smrtí – ještě nikdy nikdo z lidí nepracoval opatrněji než já v té chvíli. Z kořenů

velikých zubů jsem vytáhl jedové váčky, pak jsem v jedu namočil ostří jedenácti šípů. Pečlivě jsem si hlídal, aby se do styku s jedem dostaly pouze bronzové hroty, protože jed by snadno rozežral dřevěné části šípů. V té době se, hnán zvědavostí a přátelstvím, objevil v houští Grom. Když spatřil Sathovu hlavu, roztáhl ústa.

Po dlouhé hodiny se hroty šípů namáčely v jedu, až se jejich povrch pokryl smrtónosným jedovatým povlakem a sem tam se objevily drobné body, místa, kde jed prožral bronz. Pak, i když už nastala noc a kolem bylo slyšet jen řev lovících dravců, jsme se spolu s Gromem vydali džunglí zarostlými horami, abychom za úsvitu stanuli na okraji strže nad Údolím popraskaných balvanů.

U vchodu do údolí jsem zlámal své kopí, z toulce vytáhl a polámal všechny neotrávené šípů. Pomaloval jsem si tvář a ruce tak, jak si je Esirové malují pouze tehdy, když se vydávají na jistou smrt. Vítr čechral mou plavou hřívou, když jsem tváří otočený k východu zpíval píseň smrti. Pak jsem se s lukem v ruce vydal do údolí.

Grom neměl odvalu jít se mnou. Zůstal ležet na zemi na břiše a vyl jako umírající pes.

Přešel jsem kolem jezera a přes tichý tábor, kde stále ještě doutnaly zbytky pohřební hranice. Vešel jsme mezi stále silnější kmeny stromů. Kolem se tyčily sloupy – bez tvaré hromady, zbytky dávno zmizelých dob. Stromy rostly stále hustěji vedle sebe a světlo bylo ponuřejší pod korunami, bohatě obsypanými listovím. V šeru jsem uviděl trosky svatyně, rozpadlé kyklopské zdi, hromady opadané omítky, kamenné bloky, ležící v prachu. O asi šest set yardů blíže se tyčil za mýtinou před svatyní asi osmdesát nebo devadesát stop vysoký sloup. Byl tak poničený, proděravělý časem a počasím, že by se na něj bez nesnázi vyšplhalo kterékoli dítě z mého kmene. Když jsem jej uviděl, změnil jsem plán.

Došel jsem k troskám. Spatřil jsem mohutné rozpadávající se zdi, které podpíraly kopuli střechy, která byla tak děravá, že připomínala mech porostlá žebra kostry nějakého mýtického tvora. U vchodu stály mohutné sloupy, mezi nimiž dokázalo projít deset slonů vedle sebe. Na nich snad byly kdysi vyryty nějaké hieroglyfy nebo nápisy, ale již dávno je setřel čas. Řada lépe dochovaných sloupů uvnitř ohraničovala velkou místnost. Na každém ze sloupů byl vztyčen plochý pedestal. Nezřetelná instinktivní představa mi vybavila nejasný obraz odporných, hnusných bytostí, sedících na těch pedestalech během nepředstavitelných obřadů, které měly původ někde za temného úsvitu světa.

Nebyl tam žádný oltář. Jen otvor v kamené podlaze, vedoucí do studně nebo štol, a kolem něj podivné, hrozné plastiky. Vytrhával jsem z rozpadajících se základů velké kusy kamenů a házel je do štol, která zešikma mizela dole, v naprosté tmě. Slyšel jsem, jak se kameny odrážejí od stěn, ale ani jednou nebyl slyšet dopad na dno. Kámen za kamenem padal do díry a za každým letělo prokletí. Až jsem konečně uslyšel něco, co nebylo ozvěnou padajících kamenů. Ze studně se ozýval magický, démonický zvuk píšťalky, úplná symfonie šílenství. Hluboko v temnotách jsem postřehl hrůzoplý lesk obrovské bílé masy.

Čím víc byla hudba slyšet, tím víc jsem ustupoval. Širokou branou jsem vyšel ven. Uslyšel jsem drápání a šramocení a po chvíli se z průchodu mezi sloupy vynořila neobyčejná tančící postava. Byla vzpřímená jako člověk, ale porostlá kožešinou; nejhustší na místě, kde by měla být tvář. Pokud vůbec měla uši, nos a ústa, já je neviděl. Z kožešinové masky se díval jen pár vytřeštěných rudých očí. Ve znetvořených rukou tento tvor držel podivuhodnou soupravu píšťalek, do kterých neustále foukal, když tančil a dělal groteskní pohyby a skoky a šel ke mně.

Ze svatyně jsem uslyšel odporný zvuk třaslavé masy, která se škrábala ze studně. Napjal jsem luk, vytáhl šíp a se zasvěcením jej poslal přímo do prsou tančícího tvora. Padl, jako by jej zasáhl blesk, ale k mému údivu zněla píšťalka dál, i když vypadla ze znetvořených rukou. Rychle jsem utekl za sloup a bez ohlížení se na něj vydrápal. Když jsem dosáhl vrcholu a pohlédl dolů, způsobil šok a údiv to, že jsem málem spadl.

Ze svatyně se vynořil strašlivý obyvatel temnot. Očekával jsem hrůzu, ale v pozemské formě. To, co jsem spatřil, bylo ztělesněním noční můry. Nevím z jakého pekla ta nestvůra vylezla před věky, ani z kterých dob pocházela. Nebylo to zvíře podle lidského chápání toho slova. Z nedostatku lepšího pojmenování by jej bylo možno nazvat červem. Žádný z lidských jazyků nemá slovo, které by mohlo být jeho jménem. Mohu jen říci, že připomíná spíše červa než chobotnici, hada nebo dinosaura.

Byl bílý a měkký a táhnul třaslavé tělo jako červ po zemi. Měl ale široké placaté tlapy, masitá

chapadla a ještě jiné výrůstky, jejichž účel nedokážu vysvětlit. Měl také dlouhý chobot, kterým pohyboval jako slon. Jeho čtyřicet očí, tvořících otřesný kruh, bylo složeno z tisíců fazet, jiskřících tisíci barvami, které se neustále měnily. Přes tuto hru světla a lesku z těch očí stále hleděla nepřátelská inteligence – ani lidský, ani zvířecí rozum, v temnotách zrozených myšlenek, jejichž silný puls bije v černých propastech mimo hranice našeho vesmíru a jež občas pocítíme ve spánku. Nestvůra byla obrovská. Mamut by vedle ní vypadal jako trpaslík.

Chvěl jsem se strachem z tohoto tvora, který nepocházel z našeho světa. Přesto jsem natáhl tětívu až k uchu a vyslal za ním šíp. Nestvůra se ke mně blížila jako pohyblivá hora, ničící cestou travu i keře. Střílel jsem ale přesto jednu střelu za druhou, svou strašlivou silou a smrtonosnou přesností. Nemohl jsem chybit tak obrovský cíl. Šípy se až po péra nořily do třaslavého těla, některé v něm zmizely úplně, a každý z nich sebou nesl dost jedu na to, aby povalil slona. A přesto se nestvůra ke mně blížila neúprosnou rychlostí. Neohlížela se na šípy ani na jed na jejich hrotech. A po celou tu dobu zněl doprovod strašné melodie, který mě dováděl k šílenství, z píšťalky, která ležela na zemi a nikdo se jí nedotýkal.

Moje víra ve vítězství zmizela – i Sathův jed byl bezmocný vůči té pekelné bytosti. Poslední střelu jsem vyslal do chvějící se bílé masy takřka přímo pod sebe – už tak blízko byla. A tehdy se najednou změnila její barva. Po velikém těle proletěla vlna přízračného blankytu, nestvůra se křečovitě zachvěla, což připomínalo zemětřesení, a padla na spodní část mého sloupu, což ho změnilo v hromadu rozbitého kamení. Zároveň s tím jsem se odrazil daleko dopředu, abych dopadl na její hřbet.

Houbovitá masa se poddávala pod tlakem nohou. Uchopil jsem meč a vrazil jej do nestvůry až po rukojeť a sekal jsem měkké tělo, otevírajíc strašlivou ránu dlouhou jeden yard, z níž vytryskl pramen zeleného slizu. O chvíli později mě úder silného chapadla shodil z obrova hřbetu a odhodil mě na tři sta yardů vzhůru. Padl jsem do koruny mohutného stromu.

Úder musel přerazit aspoň polovinu mých kostí. Nedokázal jsem pohnout ani rukou, ani nohou, když jsem se znovu snažil uchopit meč a dát se opět do boje. Viděl jsem ale nestvůru a věděl jsem, že jsem i přes pád zvítězil. Obrovské tělo se zvedalo a vzpínalo, chapadla se šíleně míhala vzduchem, svíjela se a kroutila. Běloba, která přiváděla k mdlobám, se změnila v bledou, ponurou zeleň. Bestie se neohrabaně otočila a vydala se zpět ke svatyni, kolébajíc se jako vrak na rozbouřeném moři. Stromy se ohýbaly a praskaly, když se o ně otírala tělem.

Plakal jsem vztekem, že nemohu uchopit meč a zahynout, při tom, kdy bych mohutnými údery utišoval vztek planoucí v duši. Bůh-červ byl ale přesto poznamenán smrtí a mé ostří už bylo bezmocné. Pekelné píšťalky stále vyhrávaly ďábelskou melodii, píseň smrti pro nestvůru. Uviděl jsem, jak klopýtající příšera chytila mrtvé tělo svého otoka. Opičák na chvíli visel ve vzduchu, spoutaný chapadlem podobným trubce. Pak jím nestvůra mrštila o zeď svatyně s takovou silou, že se chlupaté tělo změnilo v beztvárovou kaši. Teprve tehdy píšťalky strašlivě zaječely a umlkly.

Kolos se chvěl na okraji štol. A pak došlo k další změně – strašlivé změně, jež nedokážu popsat. I teď, když se to pokouším klidně promyslet, si jen nezřetelně uvědomuji, jak nepřírozené, kacířské a šokující změně formy i hmoty tam došlo. Pak se to prapodivné zvíře sesulo do studně, aby dopadlo do naprosté tmy, odkud přišlo, a já už věděl, že je mrtvé. A když se skřípěním, které trhalo uši, zmizelo v otvoru, zachvěly se rozbité zdi svatyně a kopule padla s mohutným rachotem. Na chvíli byl vzduch naplněn odštěpkou a prachem rozbitého kamení, v němž jsem viděl vztekle se klátící koruny stromů, jakoby v bouři nebo za zemětřesení. Pak se opět vyjasnilo a já se díval očima, z nichž jsem setřásal krev. Tam, kde stála svatyně, ležela jen obrovská hromada rozbitých zdí a rozbitého kamení. Všechny sloupy v údolí padly a zanechaly po sobě hromady trosek.

V tichu, které zavládlo, jsem uslyšel Gromův hlas, který zpíval pohřební píseň nad mým tělem. Řekl jsem mu, aby mi do dlaně vložil meč. Udělal to a sklonil se, aby si vyslechl to, co jsem mu chtěl říct. Můj čas se totiž naplňoval.

„Nechť si to můj národ uchová v paměti,“ řekl jsem pomalu. „Nechť zvěst o této události putuje od vsi ke vsi, od tábora k táboru, od klanu ke klanu, aby se všichni dozvěděli, že ani člověk, ani démon, ani zvíře se nemohou beztretně přiživovat na plavovlasém lidu z Asgardu. Nechť mi na tomto místě nasypou mohyly. Ať mne tam pochovají s lukem a s mečem v ruce, abych navždy mohl střežit údolí. Pokud z

hlubin přijde duch boha, jehož jsem zabil, bude můj duch vždy připraven postavit se mu.“
Grom plakal a bil se po chlupaté hrudi, když mne smrt našla v Údolí strachu.